

Na pohrebe ma, prosím, nekanonizujte alebo Prečo niektoré katolícke pohreby dnes vyzerajú ako svätorečenie a nie ako bohoslužba za zomrelého?

Ken Foye

28. augusta 2024 ✝ Spoločnosť

V dohľadnej dobe nemám v pláne zomrieť. Mám takmer 53 rokov a štatistické údaje o predpokladanej dĺžke života mi hovoria, že na tejto zemi by som mohol žiť ešte ďalších 20 až 25 rokov. Plus k tomu výskumy ukazujú, že veriaci majú tendenciu byť zdravší a žiť dlhšie ako neveriaci, podľa jednej štúdie zhruba o sedem rokov. Nie preto som veriaci, ale myslím si, že je to faktor v môj prospech.

Ale len v prípade, že by to nevyšlo, jednu pozemskú záležitosť by som teraz chcel dať do poriadku. Týka sa pohrebných obradov. Jednoducho povedané, pri pohrebnej omši nechcem byť kanonizovaný.



Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

Dávam to písomne teraz – žiadne sladké frázy o tom, že „teraz už je v Nebi“ alebo „je na lepšom mieste“. Hovorím tu o duši človeka – konkrétne tej mojej – a nie je to čas na plytkú sentimentalitu. Náš „večný duchovný cieľ“ je príliš vážna vec.

Neprajem si podobné reči, že „teraz je už v Nebi“ počas homílie, ani pri ktorejkoľvek inej časti pohrebu, na stretnutí pred mojím pohrebom alebo na kare, či kedykoľvek v dňoch, týždňoch, mesiacoch, rokoch alebo dokonca desaťročiach po mojej smrti. Pokiaľ nedôjde k zázraku, ktoré budú jednoznačne a nepopierateľne dôsledkom môjho príhovoru, alebo ak bez akýchkoľvek pochybností nezomriem ako mučeník za vieru, nikto nemôže vyhlasovať, že som v Nebi.

Dobre myslené, ale nedomyšlené myšlienky o tom, že som v Nebi, mojej duši ani v najmenšom nepomôžu. Namiesto toho teraz žiadam – a budem to opakovať toľkokrát, koľkokrát budem musieť, až kým neumriem –, aby každý, kto na mňa bude pamätať, žil v presvedčení, že som v Očistci.

A to znamená, že budem potrebovať modlitby, mnoho modlitieb – nie vyhlásenia o mojom blahorečení, vrátane tých, ktoré sú určené na útechu mojej manželke, za predpokladu, že „odídem“ skôr ako ona.

Je vážnou chybou automaticky predpokladať o mŕtvom, že je už určite v Nebi. Môže sa to zdať nevlúdne alebo bezcitné, ale v skutočnosti je nemilosrdné predpokladať, že je niekto už „v poriadku“, a teda, že naše

modlitby už nepotrebuje. Pretože pokiaľ niekoho „kanonizujeme“ vyhlasovaním, že už je v Nebi, alebo že „je na lepšom mieste“, práve toto tvrdíme. Tým nepriamo hovoríme, že sa za neho už nemusíme modliť.

Čo je Očistec? Katechizmus (KKC 1030) to vysvetľuje takto: „Tí, čo zomierajú v Božej milosti a v priateľstve s Bohom, ale nie sú dokonale očistení, hoci sú si istí svojou večnou spásou, podstupujú po svojej smrti očisťovanie, aby dosiahli svätosť potrebnú na to, aby vošli do nebeskej radosti.“ Ďalej sa hovorí, že „toto konečné očisťovanie vyvolených je úplne odlišné od trestu zatratených“. (KKC 1031)

Každá duša nachádzajúca sa v Očistci sa nakoniec dostane do Neba – za našej pomoci tu na Zemi, čo je dôvod, prečo Cirkev vždy zdôrazňovala „prax modliť sa za zomrelých, o ktorej hovorí už Sväté písmo“ a odporúča za zosnulých aj „almužny, odpustky a kajúcne skutky“. (KKC 1032)

Je modlitba za mŕtvych stále prioritou moderného katolicizmu? Veríme ako katolíci v Očistec neochvejne? Resp. – veríme vôbec v Očistec? Odpoveď na obe otázky sa zdá byť: „ani veľmi nie“, vzhľadom na častý zvyk „kanonizovať“ na pohreboch tých, ktorí zomreli uvedenými vyhláseniami „on je teraz v Nebi“ a stálymi zmienkami o „lepšom mieste“.

Myslíme si, že pre mnohých z nás je príliš nepríjemná predstava, žeby naši príbuzní, priatelia a blízki trpeli v Očistci? Takto však neuvažujme a radšej sa pozrime na tú pozitívnu stránku. Očistec nie je príjemné miesto, ale oveľa horšie je Peklo – ktoré je nielen omnoho nepríjemnejšie, ale na rozdiel od Očistca aj večné. A utrpenie prežívané v Očistci má očisťujúci účinok.

Jeden kňaz v pohrebnej homílii prirovnal Očistec k ťažbe drahých kovov. Iba pomocou pece je možné zlato alebo diamanty oddeliť od zbytočnej rudy, v ktorej sa nachádzajú, takže je možné ich dokonale očistiť. Bez pece by kovy nemohli byť vzácne; podobne, bez existencie Očistca by bolo možné oprávnene tvrdiť, že iba málo duší sa dostane do Neba, o ktorom nám Písmo hovorí, že „nič poškrvené doň nevojde“ (Zjv 21,27).

Uvažujte: ak zomrieme bez smrteľných hriechov na našej duši, a aj keď sa pred smrťou dobre vyspovedáme, koľkí z nás by boli tak oslobodení od účinkov či pripútaností k hriechu, žeby spĺňali požiadavky Knihy zjavenia 21,27? Je rozumné predpokladať, že málokto z nás by ich splnil. Dokonca aj nekatolícka literárna autorita 18. storočia Samuel Johnson, „pravdepodobne najvýznamnejší literát v anglickej histórii“, to videl nasledovne. Keď sa ho pýtali na katolícku vieru v Očistec, Johnson povedal:

„Je to veľmi bezpečná doktrína. (Katolíci) sa domnievajú, že ľudstvo vo všeobecnosti nie je tak tvrdošijne zlé, že by si zasluhovalo večný trest, ani nie je také dobré, aby si zasluhovalo prijatie do spoločenstva blažených duchov; a preto Boh s potešením umožnil stredný stav, kde sa duše môžu očisťovať určitými stupňami utrpenia.“

Takže Očistec, nie Nebo, je to, na čo by sme mali myslieť najskôr, keď niekto, koho poznáme, zomrie, dokonca aj blízky člen rodiny alebo priateľ, pretože je veľmi pravdepodobné, že práve tam bude jeho duša potrebovať očistenie. Tak ako by sme nemali búrať starú budovu, kým nemáme istotu, že v nej nikto nie je, rovnako si musíme uvedomiť, žeby sme sa mohli mýliť, pokiaľ si nie sme istí, že osoba, ktorá zomrela, je v Nebi. Duše v Nebi nepotrebujú naše modlitby, ale potrebujú ich duše v Očistci. A Očistec je miesto, o ktorom musíme predpokladať, že tam odišla duša – opäť okrem jednoznačného mučeníctva za vieru alebo zázrakov na príhovor danej osoby.

Takže, **keď zomriem, prosím, nekanonizujte ma, ale sa za mňa modlite**. A či dúfam, že keď mi na Zemi vyprší môj čas, že pôjdem rovno do Neba? Samozrejme, že áno, ale pokiaľ moji pozostalí nebudú mať istotu, že tam som, dúfam, že ľudia sa na to nebudú spoliehať. Preto každú z modlitieb v ruženci obetujem za jednu dušu v Očistci. Keď zomriem, prosím, aby všetci reálne predpokladali, že som v Očistci, a modlili sa za prepustenie mojej duše do večnej slávy Božej prítomnosti.

Článok vyšiel pôvodne na portáli onepeterfive.com

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/na-pohrebe-ma-prosim-nekanonizujte/>